

Ov gelo. Phenla:

– Thagara! Tasya ka rodes man! Avdiyes nay te rodes man!

– E, mishto!

Nali lisitsa, kay phende. Isine ekh duvari. Gele andi gradina thagareskiri. Les ekh phabay, li o rakleske ekh phabay. Ingeli. Izdebinela, chhiela o rakles andi phabay. Ingeli, muklyas les pala othe pash i phabalin. Tasyare o thagar rodela. Be kate, be kote, nikade nashti te arakhel les veche. Rodindyas, rodindyas. „Pa-a-at!“ Phaglyas o glwdalos.

– Ya, mi chhay! An amare phabaendar! Pone te has amare phabaya!

Geli, lilyas phabaya. Andyas len ki masa. Taman o thagar te chhinel pi phabay...

– Ey! Azhar, ka chhines man!

– Gey-y-y! Dikhla kate ulo! Andi phabay!

Hay togava o thagar kerdyas les po zhamutro, ta akana zhivela peske pash pe papuste.

АВДЖИЯТА

Имало едно момче, авджия. Все излизал из полето на лов. Срещнал един Вълк. Кучетата го гонели да го убият. Вълкът бягал, бягал, отишъл право при него. Вдигнал си той пушката, ха – да го убие.

– Защо да го убивам? Какво ще спечеля от него?

Пуснал го. Другите ловджии дошли.

– Хей, кучетата го гонеха да го хванат. Шяха да го хванат. Ти вдигна пушката да го убиеш – не го уби. Защо го пусна?

– Той е мой, моя Вълк. Аз го оставих да си върви.

Вълкът му дал един косъм и казал:

– Ще вземеш моя косъм. Като видиш зор – гориш го, веднага угвам при теб!

Отишъл си. На другия ден пак отива, само че към морето. Видял той една малка рибка. Взел я и си казал:

– Да я изям ли? Какво да я правя? – шляп – хвърлил я в морето. Рибата се върнала.

– Ела тука, ела!